

Συνεκδ. ή επίπεδος κατά τας κλιτύς επιφάνεια ή διά τής άντηρίδος επιτυγχανομένη ένθ' άν. Συνών. λακκούλλα, πεζούλλα.

αιμάτακας ό, άμάρτ. 'μάτακας Χάλκ. 'μάτ-τακας Κως Μεγίστ. 'μάντακας Θράκ. (Αίν.) 'Ικαρ. 'μάδακας Κρήτ. Νάξ. (Βόθρ. 'Εγκαρ. Φιλότη. κ. ά.) 'μάντικας Χίος

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἱματᾶς* καί τής παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

1) Κρότων, κυνορραίστης προσβάλλων ιδίε τὰ βοσκήματα Θράκ. (Αίν.) 'Ικαρ. Κρήτ. Κως Νάξ. (Βόθρ. Φιλότη.) Χάλκ. Χίος: Φρ. "Ε, ποῦ νὰ σὲ φά' ό 'μάντακας! (άρὰ) 'Ικαρ. || 'Ἄσμ.

Σάν 'μάτ-τακας εμπήγεσαι νὰ γαιματοβυζάσης, μὰ θὰ φουσκώσης γλήγορες καί ξαφνικά θὰ σκάσης Κως

Νὰ τρίβγεσαι, νὰ ξύνεσαι, νὰ πέφτουν οἱ 'ματ-τάκοι αὐτόθ. Συνών. κοπρομάτακας, ξερομάτακας, πνιγάρικ, πνιγομάτακας, τσιμπούρι, χοιρομάτακας. β) Εἶδος μύρμηκος Νάξ. ('Εγκαρ.) 2) Μεταφ. ό κοντοῦ ἀναστήματος Νάξ.: *Εντὸ τὸ παιδί εἶναι μάδακας.*

3) 'Επί ἀνθρώπου, δυσκίνητος, βραδύς, νωθρός, ἄχρηστος Μεγίστ.

'Η λ. καί ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Μάδακας* Κρήτ. *Μάντικας* Χίος.

αιματάκι τό, κοιν. γαιματάτοι Μεγίστ. *αιματοάκι* Νάξ. ('Απύρανθ.) *αιματοάιν* Χίος (Καρδάμ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. *αἷμα*.

'Ολίγον αἷμα κυριολεκτικῶς ή θωπευτικῶς καί καθόλου αἷμα ένθ' άν.: Φρ. *Αἱματοάκι νὰ φτύσης σὰ δὲ μοῦ 'φταιες!* 'Απύρανθ. 'Εκόπην τὸ αἱματοάιν του (έτρώμαξε) Καρδάμ. Συνών. ἰδ. έν λ. *αἱμάκι*.

***αιματάρικ** επίθ. Θηλ. *αιματοαριὰ* 'Ιων. (Κρήν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα*. Παρὰ Βλάχ. *αἱματσαρίκ*.

'Η ἔχουσα πολὺ αἷμα, ἐπί γυναικός, τής όποίας ή ἔμμηνος ροή εἶναι ἀφθονωτέρα.

αιματᾶς ό, άμάρτ. γαιματᾶς Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα*.

Δοθιήν μέγας αἱματώδης: *Τοῦτοι οὔλοι έν' γαιματᾶες.*

αιματεκχυσία ή, άμάρτ. *αιματοξυσία* Πόντ. (Τραπ.) 'ματουξιά Λέσβ. ('Αγιάσ. Μυτιλ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. *αιματεκχυσία*.

1) Χύσις αἵματος Πόντ. (Τραπ.). Συνών. *αιματοχυσία*. 2) Αἱμορραγία Λέσβ. ('Αγιάσ. Μυτιλ.)

αιμάτι τό, άμάρτ. γαιμάτι 'Απουλ. γαιμάτοι 'Απουλ.

'Εκ τοῦ άρχ. οὐσ. *αἱμάτιον*.

'Ολίγον αἷμα. Συνών. *αιμάκι*, *αιματάκι*.

***αιματία** ή, 'ματία Τσακων.

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα*.

Πληγή, τραῦμα.

αιματιὰ ή, άμάρτ. *αιμαθιά* Θήρ. *γαιματιὰ* Τηλ. *άματιὰ* Κρήτ. Λέσβ. Πελοπν. ('Αρκαδ.) *άμαθιά* Κρήτ. *άμακιά* Λέσβ. *όματιὰ* Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. 'Αρκαδ. Βούρ-

βουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Οἶν. 'Ολυμπ.) *νοματιὰ* Πελοπν. (Λακων.) *όμαθιά* Κρήτ. *όματιὲ* Δ.Κρήτ. 'ματία Εὔβ. (Κονίστρ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) Σκῦρ. 'ματιὰ 'Ανδρ. Εὔβ. (Κάρυστ.) Κύνθ. Μύκ. Πάρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αρτοτ. Λιδουρ.) Πελοπν. (Μάν.) 'ματιή Μακεδ. (Βελβ.) *αἱμασιὰ* Σέρφ.

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *αιματία*. Πβ. Πολυδ. 6,56 «μίμαρκικς δὲ κοιλία καί έντερα μετὰ αἵματος ἔσκευασμένα... ἔστι δὲ ή καλουμένη αἱματία». Πβ. καί 'Ησύχ. «αιματία ἄλλαντία» καί Μ. Έτυμολ. 35,5 «αἱμάτια ἄλλάντια». 'Ιδ. Γ'Χατζιδ. έν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 14 (1917/8) 20. 'Ο τύπ. *όματιὰ* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *όμα* παρὰ τὸ *αἷμα*.

1) Εἶδος ἀλλάντος ἐκ τοῦ παχέος έντέρου τοῦ χοίρου, τὸ όποῖον πληροῦται εἴτε όρύζης εἴτε χόνδρου εἴτε τραχανᾶ εἴτε έντοσθίων μετὰ ποικίλων καρυκευμάτων, ένιαχοῦ δὲ καί μετὰ αἵματος, τὸ όποῖον κατά τήν σφαγήν τοῦ χοίρου λαμβάνεται έντὸς άγγείου, καί ἔξ έντέρου ἄλλων ζώων ένθ' άν. β) Τὸ έντερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ χρησιμεῦον πρὸς κατασκευήν τοῦ ἀνωτέρω ἐδέσματος ένθ' άν. γ) Καθόλου τὰ έντερα τὰ προωρισμένα πρὸς παρασκευήν ἀλλάντων Τηλ. 2) 'Ο στόμαχος τοῦ σφαγίου μετὰ τῶν έντοσθίων Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ.) 3) Σκωπτικῶς ό στόμαχος καί ό πεπτικὸς σωλήν καθόλου Εὔβ. (Κάρυστ.): *Τί θέλει νὰ φάη αὐτὸς γιὰ νὰ γεμίσουνε οἱ 'ματιές του!* (ἐπὶ μεγαλοσώμου).

αιματίτικος επίθ. άμάρτ. 'ματιίτικος 'Ανδρ. Χίος

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *αἱματίτης*.

Αἱματόχρους, ἐπὶ εἶδους πορτοκαλίων, τῶν όποίων αἱ ἴνες εἶναι ἔρυθραί ὡσεὶ αἱματίτιδες φλέβες 'Ανδρ. Συνεκδ. καί τὸ δένδρον: 'Ματιίτικη πορτοκαλιὰ Χίος

αιματοαραχνιασμένος επίθ. άμάρτ. 'ματοραχνιασμένος 'Ιων. (Κρήν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα* καί τοῦ *άραχνιασμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *άραχνιαζω*.

'Ο αἱματωμένος καί άραχνιασμένος: 'Ἄσμ.

Νὰ βγάλη τὸ κλειδάκι του τὸ 'ματοσκοριασμένο ν' ἀνοίξη τὸ σεντούκι του τὸ 'ματοραχνιασμένο.

αιματοβούτηχτος επίθ. πολλαχ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα* καί τοῦ επίθ. *βουτηχτός*.

'Ο βουτημένος εἰς τὸ αἷμα. Συνών. ἰδ. έν λ. *αιματόβρεχτος*.

αιματόβρεχτος επίθ. 'ματόβρεχτος ΓΔροσίν. 'Αγροτ. 'Επιστ. 157.

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα* καί τοῦ επίθ. *βρεχτός*.

'Ο βρεγμένος μὲ αἷμα, αἰμόρραντος: 'Ἄσμ.

Σάν *ἐνοιωσ' ό ζηλειάρικ ό φονεὰς πὼς ἦταν πλεὰ ματόβρεχτο κουφάρι* | ... *ἔτρεξ' ενθὺς...*

Συνών. *αιματοβούτηχτος*, *αιματοκυλισμένος* (ἰδ. *αιματοκυλῶ*), *συναίματος*.

αιματοβυζαίνω άμάρτ. γαιματοβυζαίνω Κως

'Εκ τοῦ οὐσ. *αἷμα* καί τοῦ ρ. *βυζαίνω*.

Βυζαίνω, ροφῶ αἷμα: 'Ἄσμ.

Σάν *μάτ-τακας εμπήγεσαι νὰ γαιματοβυζάσης, μὰ θὰ φουσκώσης γλήγορες καί ξαφνικά θὰ σκάσης.*